

Arrest

nr. 200 368 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van W.Q.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Alam Ali van het district Doshi in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine.

U had reeds meerdere jaren voor uw vertrek problemen met uw neef langs vaderskant.

Hij vroeg naar de hand van uw zus en u heeft dit geweigerd vanwege zijn drank- en drugsprobleem en ook nog omdat hij niet geschoold is. U heeft een vermoeden dat hij uw jongste dochtertje zou hebben laten verdrinken in 2014.

U werkte in de kliniek van Kayan voor de Aga Khan Foundation. De laatste tijd ging de veiligheidssituatie erop achteruit. In 2012, toen u op weg was naar het huis van een vriend is er op u geschoten. Een andere keer op weg naar uw werk, in 2015, werd er opnieuw op u geschoten. U zat in beide gevallen op een motor. De dokter van de kliniek waar u werkte, werd doodgeschoten op 20 juni 2016. Het is onbekend wie hem vermoord heeft. U werd verteld dat uw leven in gevaar was. U bent toen een maand lang thuis gebleven. Daarna besloot u te vertrekken omwille van uw angst voor de taliban en de problemen met uw neef.

U heeft Afghanistan verlaten twee maanden voor uw aankomst in België. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en enkele landen die u onbekend zijn alvorens u via Hongarije in België bent terechtgekomen. U bent in België aangekomen op 26 september 2015, waarna u hier op 28 september 2015 aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw en een Engelstalige brief van de Aga Khan Foundation.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, dd. 03/04/2017, p. 2).

U heeft te kennen gegeven dat Alam Ali gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan uw enige en meest recente gewoonlijke verblijfplaats is (CGVS, p. 5). U bent er echter niet in geslaagd om uw verklaringen rond uw recentelijke herkomst aannemelijk te maken. Nochtans is dit noodzakelijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u in Alam Ali bent geboren en daar lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Alam Ali verbleef in de jaren voor uw vertrek naar België, zijnde mede de periode waarin u meent dat u door uw neef en de taliban zou zijn belaagd (CGVS, p. 12-13 en p. 22-23). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Alam Ali al lang daarvoor heeft verlaten. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Eerst en vooral bent u bijzonder vaag over uw werkzaamheden die u in het Dushi district zou hebben uitgevoerd voor uw werkgever de Aga Khan Foundation (AKF). De beperkte informatie die u wel wist te geven is op essentiële punten tegenstrijdig met de informatie die het CGVS ter beschikking heeft en is inconsistent met de verklaringen van uw vrouw S. (nr. CGVS: 1526650). Bovendien bevat uw relaas ongerijmdheden, waarover u geen opheldering heeft weten te verschaffen toen u daarmee werd geconfronteerd. Zo verklaarde u dat het gekopieerde document van de Aga Khan Foundation (AKF) dat u had neergelegd ten tijde van het gehoor een arbeidscontract zou zijn (CGVS, p. 3). Toen u werd geconfronteerd met de inhoud, welke duidelijk bevestigt dat het geen arbeidscontract is, gaf u aan dat het een bewijs was dat u voor AKF gewerkt had (CGVS, p. 3). In de brief staat dat u tussen 2010 en 2012 voor deze organisatie zou hebben gewerkt. Dat zou volgens u echter foutief zijn. U zou tot uw vertrek uit Afghanistan in 2015 nog daar hebben gewerkt.

De foutieve informatie zou te wijten zijn aan het feit dat de lokale kliniek waar u voor werkte zou zijn opgegaan in een andere organisatie met de naam BBN (CGVS, p. 3-4). Toen er naar uw werk werd gevraagd kon u hier echter niks over zeggen (CGVS, p. 20-22). Toen u specifiek werd gevraagd naar uw werkzaamheden voor BBN, gaf u aan dat u nooit voor BBN heeft gewerkt (CGVS, p. 21).

Vervolgens werd u gevraagd om een beeld te schetsen van uw dagdagelijkse werkzaamheden. U zou rechtstreeks tot vrouwen hebben gesproken in de dorpen. U zou aan dorpelingen uitleg hebben gegeven over het gebruik van het condoom en voorbehoedsmiddelen. Ook zou u specifiek naar zwangere vrouwen op zoek zijn geweest in dorpen om hen voorlichting te geven en hen op de zorg in de kliniek te wijzen (CGVS, p. 20). Dit is bijzonder frappant daar men in de Afghaanse eercultuur elk contact tussen mannen en vrouwen tracht te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Vooral het door u geschetste werkterrein maakt uw asielreaal ongeloofwaardig. In Baghlan zou immers de taliban actief zijn (CGVS, p. 22-24), een uiterst conservatieve militante groepering die ervoor strijdt om de sharia opnieuw in te voeren in Afghanistan (zie blauwe map: CFR Backgrounds 2014, The taliban in Afghanistan).

Voorts zijn ook uw verklaringen inconsistent met de verklaringen van uw echtgenote S.. U zou steeds mensen hebben aangezet om naar de kliniek te komen voor medicatie als ze dat nodig hadden. U kon zelf enkel medicamenten als paracetamol geven. U had immers ook geen medische opleiding genoten (CGVS, p. 20). Volgens uw partner bestond uw werk uit het geven van medicatie aan dorpelingen, vaccinaties uitvoeren en lijsten opstellen van zwangere vrouwen (CGVS S., p. 6). Uw vrouw zou er niet van op de hoogte zijn dat u ooit tijdens de uitvoering van uw werk zou zijn beschoten (CGVS, p. 23). Uw vrouw weet echter op dezelfde wijze deze gebeurtenis te schetsen als u (CGVS S., p. 10).

Daarboven is uw relaas over uw werkzaamheden bijzonder vaag en bevat het verschillende tegenstrijdigheden. U verklaart eerst de verantwoordelijke te zijn van de kliniek (CGVS, p. 20). Toen u gevraagd werd naar uw specifieke werkzaamheden als verantwoordelijke van de kliniek, gaf u vage en ontwijkende antwoorden. Toen u nogmaals de vraag werd gesteld, gaf u aan dat de directeur van de kliniek de verantwoordelijke was. Naderhand bleek dat niet u te zijn, maar Dr. S.A. (CGVS, p. 20-21). Gelet op het geheel van bovenstaande feiten kan er niet het minste geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden voor de Aga Khan Foundation in de periode en de context die u tracht te schetsen. Evenmin kan er geloof worden gehecht aan het feit dat u in de provincie Baghlan werkzaam was in die periode.

Ten tweede blijkt u niet het minste te weten van de dorpscultuur in Afghanistan. Dorpen in Afghanistan zijn doorgaans tamelijk autonoom en zelfvoorzienend. Dit geldt des te meer voor dorpen die moeilijk bereikbaar zijn. Uit uw relaas over de bereikbaarheid van Alam Ali blijkt uw dorp eveneens bijzonder moeilijk bereikbaar te zijn en ver af te liggen van de grotere stedelijke gebieden, zoals het districtscentrum van Dushi en Pul-e-Khomri (CGVS, p. 5-6). U kon echter niks zeggen over de cultuur van de dorpsvergadering, de jirga. U wist ook niets over de machtsstructuren in uw dorp, noch had u gerichte kennis van de landbouwmethoden aldaar. Dit is des te frappanter daar u aangaf dat uw vader ook nog landbouwer is geweest en u heeft meegeholpen bij de teelt van tarwe en rijst (CGVS, p. 9-10). Uw vrouw zou bovendien ook werkzaam zijn voor een organisatie die zaden verdeelt en voorlichting geeft over teeltmethoden (CGVS S., p. 2 en p. 9). U zou nochtans specifieke problemen hebben gekend met uw neef, waarvoor de jirga het aangewezen instituut is om tot een oplossing te komen. Hiermee geconfronteerd geeft u enkel vage en nietszeggende verklaringen. U blijkt zelfs de jirga niet te kennen. Pas na confrontatie kon u er vaag iets over zeggen (CGVS, p. 12-16). U bent er toen op gewezen dat juist voor mensen uit de dorpen de stammencultuur erg belangrijk is, terwijl het eerder te verwachten valt van een stedeling dat hij zijn stam en cultuur niet (meer) zou kennen (CGVS, p. 16; zie blauwe map: Echoes of the past 2010, Comparing Soviet and US Counterinsurgency doctrine & Strategy in Afghanistan).

Naderhand werd u gevraagd om over het stemrecht tijdens een jirga te spreken. Hier kon u echter ook geen duidelijk antwoord op geven. U was er zeer zeker van dat niemand er kon stemmen. U trachtte uw betoog te verduidelijken door het geven van een voorbeeld van een arm persoon. Mensen van het dorp konden medelijden hebben met hem vanwege zijn armoede en er zou niet rechtvaardig gestemd worden. Dit zou de reden zijn waarom er niemand stemrecht heeft (CGVS, p. 15-16). Dit strookt niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Het principe is net dat niet iedereen stem hetzelfde gewicht heeft, maar dat dit proportioneel afhankelijk is van het belang van de persoon. Daarnaast heeft iedere mannelijke dorpsbewoner stemrecht bij een jirga (CGVS, p. 15-16; zie blauwe map: CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel).

Bovendien blijkt uw gebrek aan kennis over de dorpscultuur te meer uit uw warrige en tegenstrijdige verklaringen omtrent de mullah (geestelijke) en de malik (dorpsoudste). Toen u gevraagd werd of u naar de malik van het dorp was gestapt toen u in een uit de hand lopend conflict verzeild was geraakt met uw neef, gaf u aan dat de malik u ook niet kon helpen (CGVS, p. 13). Daarna geeft u direct aan dat u geen malik heeft in het dorp (CGVS, p. 13). Toen er naar de rol van de mullah werd gevraagd, zei u dat hij ook niks kon doen (CGVS, p. 14). Uw asielrelaas op belangrijke punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak. Uw neef trachtte u immers te dwingen om uw zus F. met hem te laten trouwen. Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de mullah die het huwelijk inzegent vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van de vrouw, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In uw geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenste immers niet dat F. met uw neef zou trouwen. Hoe hij dan u toch zou kunnen dwingen, kon u niet uitleggen (CGVS, p. 12-24). Sterker nog, u nam zelfs niet de moeite om iemand in te lichten en om tot een conflictresolutie te komen (CGVS, p. 13-14). U zegt steeds dat er geen malik is in het dorp, maar wel een afgezant van de provincieraad (CGVS, p. 14-15). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat juist de mullah en de malik de aangewezen personen zijn van het dorp om conflicten te melden, gaf u aan dat u geen bewijzen had om aan de malik voor te leggen (CGVS, p. 14).

Gelet op uw gebrek aan kennis van uw beweerde regio van herkomst, uw totaal gebrek aan kennis van de stammenstructuur en –cultuur dient er besloten te worden dat u niet uw gewoonlijke verblijfplaats had in het district Dushi van de provincie Baghlan. Meer nog, uw gebrek aan kennis over de stammenstructuur en –cultuur wijst erop dat u duidelijk een stedelijk profiel heeft. U werd hier ook mee geconfronteerd, maar u blijft vasthouden aan uw beweerde herkomst uit het district Dushi (CGVS, p. 11 en p. 17).

Eveneens blijkt dit uit het belang dat u hecht aan onderwijs en geleerdheid van uw toekomstige schoonbroer. Een van de problemen die u heeft met uw neef als potentiële schoonbroer is zijn gebrek aan scholing. U gaf aan dat ten tijde van het talibanregime er geen onderwijsmogelijkheden waren voor de inwoners van Alam Ali. Uw vader zou een van de enigen zijn die een volledige schoolloopbaan heeft doorlopen (CGVS, p. 10-11). Nu - sinds de val van het talibanregime - zouden er al 14 tot 18 jaar onderwijsmogelijkheden zijn. Gezien uw zus F. al 29 jaar is, moet ze al minstens 11 of 12 zijn geweest toen er voor haar weer potentiële onderwijsmogelijkheden waren in Alam Ali, behoudens uw verklaringen. Dit geldt evenzeer voor haar toekomstige partner. Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat er voor F. een partner kan worden gevonden die een volledige schoolloopbaan heeft doorlopen en aldus aan uw criterium van geleerdheid kan voldoen. Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat er wel mannen zijn die geschoold zijn (CGVS, p. 17). Niet enkel is uw voorkeur voor een omgeving met goed opgeleide mensen in tegenspraak met uw wens om in het dorp Alam Ali te blijven wonen; het is ook niet coherent met hetgeen u van uw dorpsgenoten verwacht. Het is dan ook erg frappant dat u daar dan toch zou blijven wonen, gelet op zowel de opleiding en het werk van u en uw vrouw (CGVS, p. 19-20; CGVS S., p. 8-9). Toen S. hiermee werd geconfronteerd, verklaarde zij dat er geen schone lucht zou zijn in de stad en dat het er niet proper zou zijn (CGVS S., p. 8). Dit geheel maakt het weinig waarschijnlijk dat u werkelijk in Alam Ali woonachtig zou zijn geweest voor uw komst naar België.

Daarboven blijkt uw kennis van de landbouwmethoden die de dorpsbewoners toepassen bij de teelt van tarwe en rijst zeer vrijblijvend te zijn en op bepaalde punten geheel in strijd met de logica van de landbouw. Zo zou de grond geploegd gaan worden als de tarwe net van de grond komt, laat u de rijst eerst een maand kiemen in zakken voor het gezaaid gaat worden, is de tarwe al na een maand rijp en worden dezelfde gronden gebruikt voor het planten van zowel tarwe als rijst (CGVS, p. 9-10). Als u enkele details worden gevraagd over de teeltmethoden geeft u erg vage verklaringen. Het maakt allemaal niet zoveel uit hoeveel zaaizaad er wordt gebruikt op een jerib grond, volgens u. Als er teveel gezaaid gaat worden en de grond is zwak, dan zouden ook de planten zwakker zijn, verklaarde u, terwijl er enkel werd gevraagd naar het effect van te veel zaaïen op het gewas (CGVS, p. 10). Toen er werd gevraagd naar de toediening van bemesting, gaf u aan dat er geen echte hoeveelheid is voor een optimaal resultaat. Dat kon 10 ser of 500 ser bemesting zijn op een jerib grond, als het maar voldoende verdeeld werd met een schop (CGVS, p. 10). Uw zeer gebrekkige kennis is niet enkel frappant, daar u in een gemeenschap woont die vrijwel enkel uit landbouwers bestaat (CGVS, p. 9) en u zelf ook heeft meegeholpen in het boerenbedrijf van uw vader (CGVS, p. 10), uw vrouw blijkt ook in die sector actief te zijn met de verdeling van zaden en het geven van voorlichting (CGVS S., p. 2-9). Ook hier dient weer geconcludeerd te worden dat u niet het profiel heeft van een dorpsbewoner uit Afghanistan.

Vervolgens blijken zijn de tegenstrijdigheden over het leven in Alam Ali in uw verklaringen en dat van uw vrouw dusdanig veelvuldig aanwezig dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht dat u werkelijk in Alam Ali zou hebben verbleven.

Volgens u zouden er zonnepanelen zijn geïnstalleerd voor de opwekking van elektriciteit. U zou echter ook vlakbij water wonen en stroom krijgen van een stroomgenerator die zou zijn aangedreven door waterkracht (CGVS, p. 8). Volgens S. zou er enkel stroom aanwezig zijn in het dorp via een waterkrachtcentrale. Overdag zou er geen elektriciteit zijn. Eerst zou er volgens uw vrouw pas ongeveer sinds vijf jaar elektriciteit in het dorp aanwezig zijn maar daarna verklaarde ze plots dat er al elektriciteit was voordat zij met u was gehuwd en ze in het dorp kwam wonen (CGVS, p. 5). U geeft aan te koken in huis middels een tjaperie (tjarbie) en in de winter gebruikte u een oven (CGVS, p. 9). S. echter verklaarde dat ze enkel een oven ter beschikking had in huis en dat werd een tjarbie genoemd (CGVS S., p. 5). Toen S. over uw vrees sprak ten aanzien van Afghanistan, gaf ze aan dat u zou werken in uw geboortedorp en dat u er vaak naar toe ging, wat impliceert dat u in feite elders zou wonen (CGVS S., p. 10). U vreesde tenslotte uw neef die in Alam Ali woonde, dezelfde neef die ook uw dochtertje (CGVS, p. 13; CGVS S., p. 10-12) en Dr. S.A. zou hebben vermoord (CGVS, p. 24). S. kon echter ook over de vermeende dood van uw dochter geen sluitende verklaring afleggen. Eerst zouden jullie immers naar jullie dochter gezocht hebben (CGVS S., p. 10), toen er echter naar meer details werd gevraagd, zouden jullie beide thuis zijn gekomen van het werk en hadden mensen zich verzameld in jullie huis rond het lijk van jullie dochter (CGVS S., p. 11). Ook dient er nog te worden opgemerkt dat S. haar eigen geboortedatum niet kende volgens de Afgaanse kalender, maar wel volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS S., p. 3). Ook wist ze niet in welk jaar we nu leven volgens de Afgaanse kalender, wat bijzonder frappant is voor iemand die zich bezig zou gehouden hebben met landbouw. Gevraagd naar het jaar van haar laatste Afgaanse kalender in haar kantoor in Afghanistan, gaf ze aan dat die van 1987 dateerde en dat dit de Afgaanse jaartelling betrof (CGVS S., p. 4). Ook zou ze op kantoor werken, en was er enkel een kantoor in Mazar-e-Sharif. Toch zou ze nog nooit in Mazar-e-Sharif zijn geweest (CGVS S., p. 2 en p. 9). De tegenstrijdigheden, inconsistenties en het gebrek aan coherentie in jullie relaas is zo pertinent dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring van Alam Ali afkomstig te zijn voor uw komst naar België.

Ofschoon u meent een vrees te moeten koesteren voor daden van vervolging, blijkt uit niets dat er zich werkelijk vervolgingsfeiten hebben voorgedaan, noch dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een aanneembaar risico bestaat dat er in uw specifiek geval daden van vervolging zich zouden kunnen voordoen. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, vastgesteld worden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Kopieën van documenten hebben sowieso al een geringe bewijskracht, daar onmogelijk kan worden nagegaan of er manipulaties op het document hebben plaatsgevonden. Daarnaast hebben documenten ook geen bewijskracht op zichzelf en kunnen zij alleen geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Uw taskara geeft bovendien enkel uw afkomst aan op de datum van uitgifte en kan derhalve geen zicht bieden op uw recente plaats van herkomst. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afgaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en valse documenten).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Alam Ali gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Alam Ali heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland).

De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 3 april 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U werd nadrukkelijk op de hoogte gebracht dat de tegenstellingen in uw relaas, het gebrek aan coherentie en de vele inconsistenties uitwijzen dat u niet voldoet aan de van u vereiste verplichting eerlijke en oprechte verklaringen af te leggen (CGVS, p. 4 en p. 14). Ook is er nadrukkelijk twijfel geuit over uw verklaringen aangaande uw recente herkomst (CGVS, p. 13, p. 14, p. 15 en p. 16). U bleef echter telkens volhouden aan uw ongeloofwaardig geachte verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van S.Q.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Alam Ali van het district Doshi in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine.

U werkte in een landbouwbedrijf genaamd Horticulture and Livestock Project (HLP). Uw job bestond erin om na te gaan hoeveel zaad voor landbouw er nodig was in de dorpen die u bezocht.

Uw man had reeds meerdere jaren voor uw vertrek problemen met zijn neef langs vaderskant. Die vroeg naar de hand van uw schoonzus en uw man heeft dit geweigerd vanwege zijn drank- en drugsprobleem en ook nog omdat hij niet geschoold is. U heeft een vermoeden dat diezelfde neef uw jongste dochtertje zou hebben laten verdrinken in 2014.

Uw man werkte in de kliniek van Kayan voor de Aga Khan Foundation. De laatste tijd ging de veiligheidssituatie erop achteruit. In 2012, toen uw man op weg was naar het huis van een vriend is er op hem geschoten. Een andere keer op weg naar zijn werk, in 2015, werd er opnieuw op hem geschoten. Hij zat in beide gevallen op een motor. De dokter van de kliniek waar hij werkte, werd doodgeschoten op 20 juni 2016. Het is onbekend wie hem vermoord heeft. U werd verteld dat zijn leven in gevaar was. Uw man is toen een maand lang thuis gebleven.

Daarna besloten jullie te vertrekken omwille van de angst voor de taliban en de problemen met zijn neef. U heeft Afghanistan verlaten twee maanden voor uw aankomst in België. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en enkele landen die u onbekend zijn alvorens u via Hongarije in België bent terechtgekomen. U bent in België aangekomen op 26 september 2015, waarna u hier op 28 september 2015 aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw en een Engelstalige brief van de Aga Khan Foundation.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot W.Q. (nr CGVS: 1526856) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, eerste tot derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers verwijzen naar de Kwalificatierichtlijn en stellen te volharden dat zij wel degelijk tot hun vertrek hebben verbleven in het dorp Alam Ali in het district Dushi van de Afghaanse provincie Baghlan. Zij wensen te benadrukken dat zij hun uiterste best hebben gedaan om hierover duidelijkheid te scheppen, dat zij zeer uitgebreide verklaringen hebben afgelegd over de ligging van hun dorp en de omgeving ervan en ook recente feiten vermeldde, zoals de aanwezigheid van controleposten, de staat van de wegen *et cetera*. Zij wijzen erop dat zij duidelijk aangaven waarom zij tijdens hun procedure in de onmogelijkheid verkeerden om meer documenten af te geven, vermits de documenten die zij meenamen werden afgenomen in Iran. Ook blijkt volgens hen uit het gehoorverslag van eerste verzoeker dat hij zware hoofdpijn heeft moeten verbijten om het gehoor te laten doorgaan. Zij stellen dat het niet is omdat de commissaris-generaal hun relaas niet gelooft, dat zij zonder meer hun medewerkingsplicht niet zouden zijn nagekomen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan hun afkomst, enkel aan hun verblijf aldaar tot aan hun vertrek. Over de landbouwmethoden van de dorpsbewoners bij de teelt van tarwe, benadrukken zij dat er nu eenmaal vaak intuïtief tewerk wordt gegaan in de lokale landbouw. Zij wijzen er ook op dat de kennis van eerste verzoeker over het landbouwsysteem in zijn dorp werd opgedaan tijdens zijn kindertijd en menen dat een analyse van zijn kennis hierover compleet nietszeggend is. Betreffende de stammencultuur in het dorp voeren verzoekers aan dat de algemene rapporten die de commissaris-generaal dienaangaande aanhaalt er niet aan in de weg staan dat het perfect mogelijk is dat de gebruiken van dorp tot dorp verschillen en dat er in het dorp geen malik is, enkel dorpsoudsten. Eerste verzoeker is er perfect van op de hoogte dat de malik in andere streken een belangrijke rol speelt, maar in gans Nickpay is er geen aanwezig, aldus verzoekers. Ook achten verzoekers het perfect mogelijk dat er zich in Alam Ali een praktijk heeft ontwikkeld waarbij het in de jirga niet de gewoonte is dat er effectief tot een stemming wordt overgegaan. Eerste verzoeker benadrukte dat de jirga zich in zijn dorp niet bezighield met ingewikkelde problemen, maar slechts beslissingen nam over eenvoudige zaken. Zij wijzen er nogmaals op dat eerste verzoeker steeds heeft duidelijk gemaakt dat er in zijn streek van herkomst geen malik was. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op zijn verklaring dat hij niet naar de malik kon stappen, wijzen verzoekers op “*de moeilijkheden die er vaak waren met de tolk die blijkbaar vaak nogal ‘voorspellend’ vertaalde*”. Zij stellen dat dergelijke distorsies vaker voorkomen bij gehoren waarbij van een tolk gebruik wordt gemaakt en dat de commissaris-generaal deze in acht dient te nemen. Over de mullah van het dorp heeft eerste verzoeker duidelijke en actuele verklaringen afgelegd, aldus verzoekers, doch de machtsverhoudingen in het dorp liggen zodanig dat deze mullah niet tegen de neef van eerste verzoeker durfde optornen. Zij halen aan dat de invloed van deze neef op het dorpsleven niet mag worden onderschat en dat indien de zus van eerste verzoeker zich had gelieerd aan een ander uit het dorp, zij beiden gevaar zouden lopen. Aangaande de aanwezigheid van zonnepanelen, benadrukken verzoekers dat er een verwarring is ontstaan: “*Wie zonnepanelen had in het dorp had deze immers op eigen initiatief geïnstalleerd. Vanuit de overheid werd enkel elektriciteit via de stroomgenerator bij de rivier voorzien.*”

Betreffende de werkzaamheden van eerste verzoeker bij Agha Khan Foundation stellen verzoekers als volgt in hun verzoekschrift:

“Allereerst wenst verzoeker toch de nodige verduidelijkingen aan te brengen omtrent het Engelstalige attest dat hij heeft voorgelegd. Verzoekers hebben duidelijk verklaard dat hun belangrijkste documenten werden afgenomen in Iran. Tussen die documenten bevond zich een contract dat de tewerkstelling van eerste verzoeker tot 2015 bij de Aga Khan Foundation bewees. Dit was een contract voor 1 tot twee jaar, dat vervolgens voor een jaar werd vernieuwd.

Het attest dat verzoeker nu wist voor te leggen werd nadien opgevraagd. Het bewijst zijn tewerkstelling voor die verloren gegane contract.

Zeker wat betreft de uitleg over zijn werkzaamheden heeft eerste verzoeker, na het lezen van het verslag het gevoel dat door de tolk vaak té kort door de bocht werd gegaan en belangrijke informatie verloren ging. Daarom wil eerste verzoeker dit beroep aangrijpen om zijn werkzaamheden voor de Foundation te verduidelijken.

Waar verweerster het ongeloofwaardig vond dat eerste verzoeker op een vrij open manier over seksuele voorlichting kon vertellen. Eerste verzoeker wil eer evenwel op wijzen dat hij actief was in streek Nickpay, die vooral bevolkt wordt door Ismaeli Sjiiten. Deze geloofsstrekking staat er om bekend zich minder te laten leiden door de erg strikte lezing van de Koran, maar net sterk gefocust is op het ontwikkelen van het gemeenschapsleven, met middenveldorganisaties en ngo-s in een actieve rol:

[...] (<http://www.theismaili.org/community-service>, officiële site Ismaili beweging)

De Aga Khan foundation (naar de huidige 49ste Imam van de Ismaeli vernoemd) is volledig geworteld binnen de Ismaeli-beweging, waardoor verzoeker haar leden ook vanuit een vertrouwenspositie kon benaderen. Indien verweerster meer rekening had gehouden met de specifieke positie van deze foundation, had zij de jobomschrijving van eerste verzoeker wel degelijk kunnen kaderen binnen de samenleving waarin hij actief was. (stuk 4, Website Aga Khan Development Network – Aga Khan Foundation, www.akdn.org, geconsulteerd op 9 juni 2017)

Bovendien had eerste verzoeker nauwelijks rechtstreeks contact me vrouwen. Verzoeker had de vraag hieromtrent niet begrepen zoals deze werd weergegeven in het gehoorverslag. Als supervisor, (niet de verantwoordelijke, dat was immers de directeur), stuurde hij ook een tweetal vrijwilligers aan (een vrouw en een man) die gingen praten op plaatsen die voor eerste verzoeker zelf niet toegankelijk waren.

Dat de 'zelf' in de hieronder weergegeven vraag waarschijnlijk niet als dusdanig werd vertaald, lijkt gezien het antwoord van eerste verzoeker geen onlogische verklaring.

[...]

(administratief dossier verweester, gehoorverslag van eerste verzoeker, 3 april 2017, p. 20)

Dergelijke uitleg gaf hij bovendien zelf reeds op een eerdere vraag:

[...]

administratief dossier verweester, gehoorverslag van eerste verzoeker, 3 april 2017, p. 20)

Daarnaast wenst eerste verzoeker ten slotte toch ook nog te verduidelijken dat hij en zijn team niet enkel seksuele voorlichting gaven maar bijvoorbeeld ook voorlichting over TBC en verlamming. Ook deed hij meer dan enkel paracetamol, eerste verzoeker diende eveneens vaccinaties toe."

Waar eerste verzoeker aangaf dat hij zijn echtgenote niet op de hoogte bracht van de beschieting op hem terwijl zijn echtgenote hierover wel verklaringen aflegde, wijzen verzoekers erop dat zij met elkaar hebben gepraat naar aanleiding van hun vlucht en asielaanvraag. Ze achten de bestreden beslissingen op dit punt tegenstrijdig aan de verklaringen van tweede verzoekster tijdens haar gehoor.

Vervolgens stellen verzoekers dat zij in Afghanistan worden vervolgd vanwege het engagement van eerste verzoeker voor een organisatie die zich inzette voor voorlichting, alsook vanwege familiale problemen. Zij stellen dat eerste verzoeker werkzaam was binnen de context van de Ismaili-gemeenschap, waarbinnen tot op zekere hoogte andere maatschappelijke gewoontes en mores heersen dan binnen de rest van de Afghaanse samenleving. Zij voeren aan dat zij hierdoor, als Ibadi-Hazara's, het mikpunt werden van de taliban en citeren uit een rapport. Zij menen een kwetsbaar profiel te hebben waarmee geen rekening werd gehouden.

Ook stellen verzoekers als volgt: *"In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen."*

2.1.1.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoekers stellen dat rekening dient te worden gehouden met hun Afghaanse nationaliteit en dat hierover in de bestreden beslissingen geen enkele motivering is terug te vinden. Zij stellen tevens dat de commissaris-generaal de plicht heeft om aangaande volatiele situaties de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Verzoekers citeren uit verschillende rapporten en menen dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Verder stellen zij als volgt:

"Bovendien zullen verzoekers, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan haar lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordtzij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zullen verzoekers overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

[...]

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 85)

Niettegenstaande het feit dat verzoekers dienen beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

[...]

(stuk 7: UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge", 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op

<http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoekers."

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bundel met vijf stukken (stukken 4-8).

Met een aangetekend schrijven van 17 januari 2018 brengen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de verkiezingskaart van eerste verzoeker, het huwelijkscontract van de zus van eerste verzoeker, de verkiezingskaart van de vader van eerste verzoeker, een attest van de middelbare school van eerste verzoeker, een diploma van de lerarenopleiding van eerste verzoeker, het schoolrapport van tweede verzoekster van de laatste drie jaren secundaire school, vaccinatiekaarten van hun kinderen, de registratiekaart van de geboorte van hun zoon, de taskara's van de ouders van eerste verzoeker, bankkaarten, een bevestiging van de authenticiteit van de inhoud van de taskara van eerste verzoeker, een bevestiging van de authenticiteit van de inhoud van de taskara van tweede verzoekster, verschillende foto's, een attest van de dorpsraad, de districtsraad, de provincieraad en de politiecommandant, een attest van de Aga Khan Foundation en de envelop waarmee deze stukken werden opgestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een attest van het "Centre Culturel Ismailien" van 30 januari 2018 en een lidkaart van de Aga Khan Development Network Afghanistan neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoekers voeren aan dat zij worden bedreigd naar aanleiding van de werkzaamheden van eerste verzoeker bij de Aga Khan Foundation, alsook dat zij problemen kennen met de neef van eerste verzoeker. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf in het dorp Alam Ali van het district Doshi in de Afghaanse provincie Baghlan tot aan hun vertrek naar België. In de bestreden beslissingen worden hiertoe de volgende motieven uiteengezet: (i) eerste verzoeker legt vage en met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn werkzaamheden voor de Aga Khan Foundation; (ii) zij geven geen blijk van een doorleefde kennis van de Afghaanse dorpscultuur zoals deze blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, hetgeen noopt tot het besluit dat zij eerder een stedelijk profiel hebben; (iii) het belang dat eerste verzoeker hecht aan scholing voor de toekomstige echtgenoot van zijn zus is niet te rijmen met de scholingsmogelijkheden voor huwbare mannen in het district Doshi; (iv) de kennis van eerste verzoeker over de landbouwmethoden voor tarweteelt in het dorp is gebrekkig, terwijl hij beweert dat zijn vader landbouwer was en dat hij deze hielp en terwijl tweede verzoekster actief zou zijn geweest in de verdeling van zaden en het geven voorlichting hieromtrent; (v) zij leggen onderling tegenstrijdige verklaringen af over (a) de stroomvoorziening(en) in het dorp, (b) de aanwezige keukentoebehoren, en (c) het overlijden van hun dochter; (vi) tweede verzoekster kan de Afghaanse kalender niet hanteren; en (vii) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij uitgebreide verklaringen konden afleggen over de ligging van hun dorp en de omgeving ervan, dient erop gewezen dat niet wordt betwist dat verzoekers oorspronkelijk afkomstig zijn van het dorp Alam Ali van het district Doshi in de Afghaanse provincie Baghlan, zoals zij zelf benadrukken in hun verzoekschrift, doch hun verblijf aldaar tot aan hun vertrek naar België niet aantonen gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissingen. Zo wordt er in de bestreden beslissingen terecht gewezen op de gebrekkige verklaringen van eerste verzoeker over de landbouwmethoden en de dorpscultuur in een Afghaans dorp als Alam Ali zoals dit blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'). Verzoekers komen dienaangaande niet verder dan het opwerpen van enkele blote beweringen waar zij stellen dat *“er nu eenmaal vaak eerder intuïtief tewerk gegaan wordt in de lokale landbouw”* en dat het *“perfect mogelijk [is] dat deze gebruiken van dorp tot dorp kunnen verschillen”*. Zij brengen geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de situatie in Alam Ali anders zou zijn dan zoals vervat in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, hetgeen niet ernstig is. Waar verzoekers erop wijzen dat eerste verzoeker zijn kennis opdeed tijdens zijn kindertijd, dient opgemerkt dat verzoekers aanvoeren dat zij tot aan hun vertrek in het landbouwersdorp Alam Ali verbleven en dat tweede verzoekster bovendien actief was in een landbouwbedrijf, zodat redelijkerwijze wel degelijk een gedegen kennis van eerste verzoeker betreffende de landbouwmethoden in Alam Ali kan worden verwacht, *quod non*. Verder kunnen verzoekers evenmin worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat er sprake was van verwarring over het aanwezig zijn van een malik in het dorp *“door de moeilijkheden die er vaak waren met de tolk die blijkbaar vaak nogal ‘voorspellend’ vertaalde”*, daar zulks geenszins blijkt uit een lezing van de gehoorverslagen. Verzoekers laten bovendien na *in concreto* uiteen te zetten wat zij precies bedoelen met hun beweringen dat de tolk vaak nogal ‘voorspellend’ vertaalde. Waar verzoekers erop wijzen dat eerste verzoeker zware hoofdpijn heeft moeten verbijten tijdens zijn gehoor, kan in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat loutere hoofdpijn op zich het geheugen of de cognitieve vermogens aantast, tenzij een medisch attest het tegendeel zou vaststellen. Betreffende de bewering in onderhavig verzoekschrift dat de machtsverhoudingen in het dorp dermate zijn dat de mullah niet durft op te tornen tegen de neef van eerste verzoeker, komen verzoekers opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Gezien de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de mullah in de Afghaanse samenleving een hoog moreel gezag heeft, en dit in het bijzonder in een gebied dat onder de controle staat van de streng-religieuze taliban. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de neef van eerste verzoeker een dermate positie inneemt in het dorpsleven in Alam Ali dat de mullah niet tegen hem zou durven ingaan.

Waar verzoekers beweren dat eerste verzoeker sprak over zonnepanelen die in het dorp op privé-initiatief werden geïnstalleerd, kan niet worden aangenomen dat men in een afgelegen Afghaans dorp in een gebied onder controle van de taliban als private persoon in staat is zelf zonnepanelen te voorzien voor de opwekking van elektriciteit en evenmin brengen verzoekers hiervan enig begin van bewijs bij. Het betreft dan ook niet meer dan een blote *post factum*-bewering.

Aangaande de tewerkstelling van eerste verzoeker bij Aga Khan Foundation, voeren verzoekers aan dat zij de documenten die zij meenamen in Iran moesten afgeven. Er dient evenwel vastgesteld dat zij tevens stellen dat zij het voorgelegde attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) nadien opvroegen. Hieruit blijkt dat verzoekers genoegzaam in staat kunnen worden geacht documenten ter staving van hun asielrelaas te bekomen. Dit blijkt eens te meer uit de vele stukken die verzoekers bij hun aanvullende nota's voegen (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). Verder halen verzoekers opnieuw problemen met de tolk aan, doch er dient vastgesteld dat dergelijke problemen geenszins blijken uit een lezing van de gehoorverslagen. De verduidelijkingen opgenomen in het verzoekschrift betreffende de werkzaamheden van eerste verzoeker bij Aga Khan Foundation betreffen dan ook loutere *post factum*-verklaringen, die duidelijk tot stand kwamen na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissingen (verzoekschrift, p. 9: "[...] na het lezen van het verslag [...]"). De informatie waarnaar wordt verwezen aangaande de Aga Khan Foundation (verzoekschrift, p. 10 en stuk 4) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van eerste verzoeker en is aldus niet van aard diens verklaringen alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Integendeel, in de bijgevoegde informatie wordt erop gewezen dat de Aga Khan Foundation rekening houdt met lokale culturele en gevoelige gebruiken (verzoekschrift, stuk 4, p. 3). Gelet op de context van de aanwezige taliban in Alam Ali, is de door eerste verzoeker voorgestelde gang van zaken niet aannemelijk en evenmin te rijmen met deze doelstelling van de Aga Khan Foundation. Uit het geciteerde uit zijn gehoorverslag in onderhavig verzoekschrift (p. 10) blijkt overigens duidelijk dat hij wel degelijk verklaarde dat hij rechtstreeks tot vrouwen sprak. Zijn bewering dat het woord "zelf" niet als dusdanig werd vertaald, is slechts een blote bewering. Op welke wijze de bewering dat eerste verzoeker en zijn team tevens voorlichting gaven over TBC en verlamming en dat hij ook vaccinaties toediende een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissingen kan niet worden ingezien en wordt door verzoekers evenmin verduidelijkt. Bovendien doen voormelde beweringen geen afbreuk aan de overige pertinente motieven in de bestreden beslissingen aangaande de met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker over zijn werkgever. Wat betreft het attest van de Aga Khan Foundation toegevoegd aan de eerste aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat hierin wordt verklaard dat eerste verzoeker van 22 februari 2010 tot 30 juni 2015 voor deze organisatie werkzaam was, terwijl het document dat eerste verzoeker voorlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) spreekt van de periode 2010-2012. Tijdens zijn gehoor verklaarde eerste verzoeker dat de vermelding in laatstgenoemd document foutief is wegens het opgaan van de lokale kliniek in een andere organisatie met de naam BBN (gehoorverslag CGVS, p3-4), terwijl hij stelt niet voor BBN te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het attest toegevoegd aan de aanvullende nota bevat nergens de naam BBN. Dergelijke ongerijmdheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in Ali Alam en aan de bewijswaarde van het bijgebrachte attest. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Betreffende het attest bij verzoekers tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vastgesteld dat hierin enkel wordt verklaard dat verzoeker van Afghaanse origine is en tot de Ismaili-gemeenschap behoort, hetgeen op zich niet wordt betwist.

Het ongeloofwaardig karakter van het verblijf van verzoekers in het dorp Ali Alam tot aan hun vertrek naar België eind juli 2015 wordt bovendien bevestigd door de stukken die zij bij hun aanvullende nota's voegen (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). Geen van deze stukken, behalve de attesten van de Aga Khan Foundation, dat hiervoor reeds werd besproken, dateert van na 2013. Indien verzoekers in staat blijken een hele reeks originele documenten te laten overkomen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij tevens in staat zijn documenten te laten overkomen die hun voorgehouden verblijf in Ali Alam tussen 2013 en 2015 zouden kunnen staven, *quod non*. In zoverre deze stukken dateren van voor 2014 en betrekking hebben op verzoekers, kunnen zij worden aangenomen ter staving van het verblijf van verzoekers in het dorp Ali Alam, doch niet tot aan hun vertrek naar België in juli 2015. Betreffende de foto's dient evenwel opgemerkt dat foto's slechts een relatieve bewijswaarde hebben, wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden.

De stukken aangaande de ouders en de zus van eerste verzoeker hebben geen betrekking op de persoon van verzoekers en zijn dan ook niet van aard hun verblijf in Ali Alam tot aan hun vertrek naar België en/of asielrelaas te staven. Het attest ondertekend door de dorpsraad, de districtsraad, de provincieraad en de politiecommandant is niet gedateerd. Bovendien werd het opgesteld op vraag van verzoeker ter staving van zijn asielrelaas, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoonde. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt daarenboven dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van dit attest eens te meer ondermijnt. Betreffende de enveloppe en het feit dat deze vanuit de provincie Baghlan werd verstuurd, dient opgemerkt dat hieruit op zich geenszins kan worden afgeleid waar verzoekers verbleven in de jaren 2013-2015 voorafgaand aan hun vertrek naar België. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat deze enveloppe werd verstuurd op 29 mei 2017, elf dagen na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl verzoeker in onderhavig verzoekschrift, verstuurd op 12 juni 2017, nog voorhouden dat zij in de onmogelijkheid verkeerden om meer documenten voor te leggen vermits de door hen meegenomen documenten in Iran in beslag werden genomen (p. 5).

Aangaande de beschietingen op eerste verzoeker, kan worden aangenomen dat tweede verzoekster pas later door haar echtgenoot werd ingelicht. Dit doet evenwel op zich geen afbreuk aan de overige, pertinente motieven in de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij vervolging vrezen louter omwille van hun behoren tot de sjiiitische Ismaili-gemeenschap en/of hun etnische origine als Hazara, dient erop gewezen dat noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift kan worden afgeleid dat er in Afghanistan sprake is van vervolging louter omwille van het behoren tot de Ismaili- of Hazara-gemeenschap. Een beoordeling *in concreto* is dan ook noodzakelijk. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* echter geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

De overige door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5-8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven, behoudens betreffende het later inlichten van tweede verzoekster over de beschieting op eerste verzoeker, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maken verzoekers echter niet aannemelijk dat zij tot aan hun vertrek naar België verbleven in het district Dushi, provincie Baghlan, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoekers in Afghanistan in een veilig gebied verbleven of zouden kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers er niet in slagen hun beweerde verblijf in de provincie Baghlan tot aan hun vertrek naar België, noch hun profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg hebben verzoekers niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op hun schouders rust.

Door het feit dat verzoekers als asielzoekers geen reëel beeld bieden op hun verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhinderen zij de Belgische overheden hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER